

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.07.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова
ЧЛЕНОВЕ: Мирослава Керимова
Доброслав Руков

като разгледа дело номер **3769** по описа за **2010** година докладвано от съдия **Доброслав Руков**, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на И Д К. от гр. С., чрез адвокат Сулева срещу решение № 17 от 17.03.2010 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 1123/2010 г. на С Районен Съд – Наказателна колегия, 13 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 22-2201135 от 12.06.2009 г, издадено от Директора на Д. „И. по Т.“ – гр. С..

С посоченото НП на касатора наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10000 лева, на основание чл. 414, ал. 5, във връзка с чл. 413, ал. 3 от Кодекса на Т. за извършено нарушение по чл. 62, ал. 3 от КТ.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НК е неправилно, незаконосъобразно и постановено при несъответствие със събраните по делото доказателства.

В проведеното по делото открито заседание, касаторът не се явява и не изпраща представител.

Отвътникът по касационната жалба не изпраща представител.

Представителят на С. счита жалбата по същество е неоснователна, поради което решението на СРС следва да се остави в сила.

Административен Съд С. – град, XII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на С. и събраните в хода на първоинстанционното производство

доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. В процесуално качество на свидетели са разпитани актосъставителя, свидетелите по съставяне на акта и лице, посочено от жалбоподателката. Обсъждайки събраните доказателства, съдът е приел, че на 19.03.2009 г. свидетелките Елена Димитрова Благова, Петя Ангелова Ангелова и Виолета Цветанова Василева - инспектори в Дирекции „ИТ” - С., извършили проверка във връзка по постъпил сигнал за работещи лица без трудови договори в търговски обект - кафе-клуб, находящ се в гр. С., ул. „К П” № 3, стопанисван от „И. - И. К.-2.”, собственост на жалбоподателката И. Д. К.. На мястото били установени три лица, сред които И Б Б, която изпълнява длъжността „продавач-консултант” по силата на трудов договор № 5/23.02.2009 г. Във връзка с проверката служителите на Д. „ИТ” - С. оставили на работещата в заведението И Б Б призовка до собственика на , който следвало да се яви и да представи документи, касаещи спазване на трудовото законодателство.

На 24.03.2009 г. в Д. „ИТ” - С. се явил свидетелят П А К - съпруг на жалбоподателката, който бил упълномощен от нея. При прегледа на изисканите документи свидетелките Б, А и В установили, че уведомлението до НАП за сключването на трудов договор № 5/23.02.2009 г. с И Б Б е изпратено на 20.03.2009 г.

За констатираното нарушение бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 22-2201135/09.04.2009 г., връчен К, която го е подписала без възражение.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административнонаказващият орган е приложил неправилно закона, поради което е потвърдил оспореното НП.

Административен Съд С. – град, XII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: съобщението за изготвеното решение е връчено на К. лично на 29.03.2010 г. Жалбата е подадена чрез СРС на 12.04.2010 г. /вх. 11385/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички релеванти за спора обстоятелства. Разпитани са актосъставителят, свидетелите по съставяне на акта и доведен от жалбоподателката свидетел. Обсъдени събраните писмени доказателства. Показанията са разгледани в съвкупност с останалите са събрани доказателства. Направените от СРС изводи се споделят изцяло от настоящия състав на съда. Актът за установяване на административното нарушение е съставен, съгласно изискванията на ЗАНН. Фактическите констатации, описани в акта, не се опровергават от събраните по делото

гласни и писмени доказателства. Жалбоподателката не е ангажирал никакви други доказателства, които да обосноват извода, че отразената в акта фактическа обстановка не отговаря на действителната. В касационната жалба са наведени бланкетни оплаквания за допуснати нарушения на административно-производствените правила, което са отхвърлени от първоинстанционния съд. Инвокираните доводи не могат да доведат до промяна нито във фактическата обстановка, нито в направените правни изводи.

По отношение на определения размер на санкцията съдът намира, същата е с фиксиран размер, поради което не възможно да бъде намален. Законодателят е предвидил значителни по размер санкции за нарушение на трудовото законодателство, извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, което говори за повишена степен на обществена опасност на този тип нарушения. Степента на обществена опасност, на едно и също административно нарушение е в пряка връзка с развитието на обществените отношения, които то накърнява, в даден исторически момент. Това означава, че тя не е нещо неизменно, поради което съобразно характера на това деяние и неговото отрицателно значение за държавното управление, линията на наказателната политика ще се насочи, към налагането на по-строги или по-леки наказания. Именно видът и размерът на наказанието се явяват проекция на тази политика. Те са функция на значимостта на нарушението за държавния ред и влиянието му върху засегнатите обществени отношения.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, **Административен Съд С. – град, XII касационен състав,**

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 17 от 17.03.2010 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 1123/2010 г. на С Районен Съд – Наказателна колегия, 13 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 22-2201135 от 12.06.2009 г, издадено от Директора на Д. „И. по Т.” – гр. С..

Решението е окончателно.